

Udskriftsdato: 18. december 2025

FOU nr 1987.42 (Gældende)

Begrundelse af forligsmandens tilbagekaldelse af mæglingsforslag

Ministerium: Folketinget

Begrundelse af forligsmandens tilbagekaldelse af mæglingsforslag

Forligsmanden besvarede skriftligt en anmodning fra A om at tilbagekalde et mæglingsforslag, som A fandt, at forligsmanden ikke havde haft beføjelse til at fremsætte.

Udtalt, at besvarelsen af A's anmodning måtte anses at være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Fundet, at forligsmandens skrivelse til A ikke var fyldestgørende, fordi den manglede en begrundelse, jf. forvaltningslovens § 22, og fordi skrivelsen kun indirekte gav udtryk for, at forligsmanden ikke agtede at imødekomme A's anmodning.

(J. nr. 1987-1025-01)

Advokat A klagede som advokat for Vagt- og Sikkerhedsfunktionærernes Landssammenslutning over, at statens forligsmand havde afgivet et efter A's opfattelse intetsigende svar på hans skrivelse af 7. juli 1987 til forligsmanden. A bad mig sørge for, at forligsmanden gav ham et fyldestgørende svar.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at A i en skrivelse af 7. juli 1987 anmodede statens forligsmand om omgående at foretage en tilbagekaldelse af det mæglingsforslag, som han havde fremsat vedrørende A's klients overenskomstområde. Til støtte for en sådan tilbagekaldelse anførte A, at mæglingsforslaget var tilvejebragt efter forhandling i forligsinstitutionen mellem arbejdsgiverparterne og Dansk Funktionærforbund, der efter A's opfattelse hverken i organisationslovene, i forligsmandsloven eller på andet grundlag havde haft beføjelse til at repræsentere Vagt- og Sikkerhedsfunktionærernes Landssammenslutning eller i øvrigt til at anmode om forligsinstitutionens bistand. A anførte, at han gik ud fra, at tilbagekaldelsen ville ske senest torsdag formiddag den 9. juli 1987 (hvor mæglingsforslaget skulle til afstemning, således at resultatet heraf kunne afgives fredag den 17. juli 1987).

Efter det oplyste modtog forligsmanden A's skrivelse onsdag den 8. juli 1987 om eftermiddagen.

I skrivelse af 10. juli 1987 til statens forligsmand rykkede A for svar på sin skrivelse, og han anførte, at han under hensyn til sagens overordentligt hastende karakter gik ud fra, at svar ville kunne foreligge senest mandag den 13. juli 1987.

Efter det oplyste modtog forligsmanden denne skrivelse samme dag, d.v.s. fredag ud på eftermiddagen. Forligsmanden besvarede A's skrivelse ved en håndskreven påtegning, hvori han anførte følgende:

»Deres brev af 7/7 har ikke givet og giver mig ikke anledning til nogen bemærkninger.

Christiansborg, den 10.7.87 (sign.) Per Lindegaard.«

I en udtalelse til mig i anledning af klagen anførte forligsmanden bl.a. følgende:

»...

Spørgsmålet om Funktionærforbundets mandat var taget i betragtning inden mæglingsforslagets fremsættelse. Brevet gav mig derfor ikke anledning til bemærkninger. Da svarfristen var sat til torsdag formiddag, og jeg først havde fået brevet onsdag eftermiddag, og da min reaktion på henvendelsen ville fremgå af min manglende tilbagekaldelse af mæglingsforslaget inden den fastsatte frist, fandt jeg det ikke påkrævet at besvare henvendelsen.

Hertil bidrog vel også, at jeg af forløbet, som for mig at se viste, at advokat (A) lagde mere vægt på, at pressen blev underrettet om hans protest, end at jeg fik lejlighed til stillingtagen, fik det indtryk, at henvendelsen i højere grad var rettet til pressen end til mig.

... Fredag den 10. juli noget ud på eftermiddagen modtog jeg - ligeledes overbragt fra Forligsinstitutionen - advokat (A's) rykker. Den indeholdt en anmodning om svar senest den følgende mandag. Da mit skrivende personale var beslaglagt af andre opgaver og stod for at skulle gå ved sædvanlig kontortids ophør, valgte jeg at besvare brevet med en håndskrevet påtegning, som blev afsendt samme dag, således at svaret kunne være advokat (A) i hænde mandag morgen som ønsket. Den indeholder kun få linier, som næppe skulle være vanskelige at tyde, selvom de var håndskrevne. Formen var både enkel og præcis, og sætningen kort og klar.

... Efter min opfattelse kan fremsættelse af et mæglingsforslag ikke - og følgelig slet ikke passivitet over for en begæring om tilbagekaldelse af et mæglingsforslag - anses som en afgørelse truffet af en forvaltningsmyndighed, jf. forvaltningslovens § 2.

Advokat (A) har på intet tidspunkt anmodet mig om begrundelse for, at jeg mente mig beføjet til at fremsætte et mæglingsforslag uden Landssammenslutningens medvirken. Klagen til ombudsmanden over mit svar af 10. juli 1987 kan ses som udtryk for ønske derom.

Uanset mit foranstående forbehold skal jeg til dette spørgsmål bemærke:

Forligsmanden undersøger ikke forhandlernes mandat og har ingen pligt hertil. I dette tilfælde, hvor jeg ved forhandlingernes begyndelse konstaterede, at der ikke var repræsentanter for Vagt- og Sikkerhedsfunktionærernes Landssammenslutning blandt de fremmødte, spurgte jeg, om det var til nogen nytte at indlede forhandlingerne. Repræsentanterne for Dansk Funktionærforbund forsikrede mig om, at de efter et hovedbestyrelsesmøde den foregående dag havde mandat til at forhandle på Landssammenslutningens vegne og tage stilling til en eventuel skitse til et mæglingsforslag og udsende et mæglingsforslag til afstemning. Denne forsikring blev gentaget, efter at der i dagens løb var fremkommet ytringer i radioavisen om, at Landssammenslutningen havde planer om at udmelde sig af Dansk Funktionærforbund.

Det følger vel næsten af sig selv, at forligsmanden ikke kan indlade sig på en efterprøvelse af forhandlernes mandat eller organisationernes vedtægter, og det er også fastslået ved Arbejdsrettens dom af 9. april 1987 i sag nr. 87.081: Sømændenes Forbund i Danmark mod statens forligsmand, hvor det blev gjort gældende, at forhandlerne havde tilsidesat organisationernes vedtægter. Herom siges det i dommens præmisser: »Forligsmandens ret til at fremsætte mæglingsforslag i medfør af (forligsmands)lovens § 4, stk. 3, er uafhængig af, hvad der måtte være bestemt i organisationernes vedtægter.«

Det er mig bekendt, at ombudsmanden er i besiddelse af denne dom, og jeg går ud fra, at den også er advokat (A) bekendt, idet han på en række forbundsafdelingers vegne søgte at intervenere i sagen.

...«

Jeg gjorde A bekendt med udtalelsen, og i denne anledning anførte A i en skrivelse til mig bl.a., at han fandt det urimeligt, at forligsmanden oprindeligt havde indtaget det standpunkt, at det ikke var påkrævet at besvare hans henvendelse af 7. juli 1987. A tilføjede, at forligsmanden efter hans opfattelse ikke kan tillade sig at afgive intetsigende svar, uanset om der er anmodet om en begrundelse eller ej.

Jeg udtalte i en skrivelse til A:

»Ved skrivelsen af 7. juli 1987, hvori De anmodede forligsmanden om at tilbagekalde mæglingsforslaget, gjorde De forligsmanden opmærksom på, at Dansk Funktionærforbund efter Deres opfattelse hverken i organisationslovene, i forligsmandsloven eller på andet grundlag havde haft beføjelse til at repræsentere Vagt- og Sikkerhedsfunktionærernes Landssammenslutning.

Besvarelse af Deres anmodning om tilbagekaldelse af mæglingsforslaget forudsatte en stillingtagen til, om forligsmanden havde haft beføjelse til at fremsætte mæglingsforslaget, uanset at de normale repræsentanter for Vagt- og Sikkerhedsfunktionærernes Landssammenslutning ikke var blandt de fremmødte den pågældende dag. Afgørelsen af dette spørgsmål om forligsmandens kompetence - et spørgsmål, der i øvrigt kan indankes til Arbejdsrettens afgørelse efter § 15, stk. 2, i forligsmandsloven - må efter min opfattelse karakteriseres som en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Forligsmandens skrivelse af 10. juli 1987, der må forstås som et afslag på anmodningen om tilbagekaldelse af det fremsatte mæglingsforslag, burde herefter - når der efterfølgende var rejst tvivl om forligsmandens kompetence - have været ledsaget af en begrundelse, jf. forvaltningslovens § 22.

Under hensyn til sagens meget hastende karakter ville det ikke have givet mig anledning til bemærkninger, hvis forligsmanden i skrivelsen af 10. juli 1987 havde begrænset sig til at give Dem et kortfattet afslag på Deres anmodning om tilbagekaldelse af mæglingsforslaget, såfremt han i skrivelsen tillige havde stillet Dem en efterfølgende begrundelse i udsigt.

Jeg må være af den opfattelse, at forligsmandens skrivelse af 10. juli 1987 ikke kan anses for et fyldestgørende svar. Jeg sigter herved til den manglende begrundelse, men også til, at skrivelsen kun indirekte giver udtryk for, at forligsmanden ikke agtede at imødekomme Deres anmodning.

Jeg har gjort forligsmanden bekendt med min opfattelse af sagen.

Under hensyn til, at De i forbindelse med min behandling af sagen har modtaget forligsmandens begrundelse for at afslå Deres anmodning om at tilbagekalde mæglingsforslaget, finder jeg ikke grundlag i øvrigt for at foretage videre i sagen.«